

оградата кучета се размножаватъ помежду си. Новороденитѣ кученца, следъ като порастнатъ, естествено, ще бждатъ още по-кротки. Тѣ не само не се страхуватъ отъ човѣка, а почватъ да му се радватъ. За малкитѣ деца нѣмало по-голѣмо удоволствие отъ това, цѣль день да се забавляватъ съ кученцата, които вече сами почватъ да дирятъ своитѣ другарчета-деца.

Оградата тогава става непотрѣбна за тѣхъ. Тѣ сж вече на свобода и никое отъ тѣхъ не прави опитъ да се върне въ гората, гдето сж живѣли нѣкога тѣхнитѣ прародители. Напротивъ, презъ цѣлия день тѣ подскачатъ по стѣпкитѣ на децата и възрастнитѣ и не желаятъ да се отдѣлятъ отъ тѣхъ.

Ето какъ непринудено станало опитомяването на кучето. По сжщия начинъ станало по-късно опитомяването и на редъ други животни. Издирванията на ученитѣ доказватъ, че *първото домашно животно, което най-рано е свикнало съ човѣка, е кучето.*

Опитомяване на кучето имало още въ самото на чало голѣмо значение за живота на нашитѣ далечни прадѣди. Предисторическиятъ човѣкъ, бидейки подъ единъ подслонъ съ кучето, ималъ възможность да наблюдава у него редъ ценни качества.

Той виждалъ, че благодарното животно не се отдѣля отъ него и навредъ върви по стѣпкитѣ му.

Съгледа ли непознатъ човѣкъ, почва да го лае и се спуща върху него. Покаже ли се отнѣкжде нѣкое животно, веднага се спуща върху него. Отправятъ ли се ловцитѣ за ловъ, кучетата вървятъ следъ тѣхъ и откриватъ скривалищата на дивеча, и по този начинъ олесняватъ задачата на ловцитѣ. Голѣма часть отъ дребния дивечъ бива хващанъ отъ самитѣ тѣхъ. Следъ дневната умора предисторическиятъ човѣкъ спокойно заспивалъ, защото знае, че около неговата колиба има кой да бди и да предупреждава за всѣки неканенъ гостъ.